10/07/2020

Ένας πού δεν αγαπάει τον Θεό, την οικογένεια του, δεν αγαπάει τίποτε

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου

– Τι είναι αυτό πού ακούγεται;

– Αεροπλάνο, Γέροντα!

– Κλείσε το παράθυρο, μην μπει μέσα! Έτσι πού είναι παλάβωσε ο κόσμος, και αυτό σιγά-σιγά μπορεί να γίνει!… Έχουν διαλυθεί όλα, οικογένεια, παιδεία, υπηρεσίες… Α, δεν τους καίγεται καρφί! Τίποτε δεν έχουν μεσά τους…

– Γέροντα, ποιος φταίει πού φθάσαμε σ’ αυτήν την κατάσταση;

– Μιλάω γενικά· θέλω να πω, μέχρι πού έχει φθάσει ή αδιαφορία! Πήγαινε σε μια σχολή και θα δεις· αν λ.χ. χτυπούν τα παράθυρα από τον αέρα, ζήτημα να βρεθεί ένα παιδί να τα κλείσει, για να μή σπάσουν. Αλλά θα χαζεύουν, άλλα θα κοιτάζουν πώς χτυπούν, άλλα θα περνούν από ‘κει σαν να μή συμβαίνει τίποτε. Αδιαφορία!

Μού έλεγε ένας αξιωματικός πού ήταν υπεύθυνος στις αποθήκες: «Τρομάζω να βρω έναν στρατιώτη σωστό, να τον βάλω φρουρό στην αποθήκη πετρελαίων, για να μή βάλουν οι άλλοι καμμιά φωτιά ή ό ίδιος μην πετάξει κανένα τσιγάρο απρόσεκτα».

Υπάρχει ένα πνεύμα χλιαρό, καθόλου ανδρισμός. Χαλάσαμε τελείως! Πώς μας ανέχεται ό Θεός! Παλιά τι αξιοπρέπεια υπήρχε! Τι φιλότιμο! Στον πόλεμο τού ’40, στα σύνορα, οι Ιταλοί είχαν πότε-πότε κάποια επικοινωνία με τους Έλληνες φρουρούς και έκαναν καμμιά επίσκεψη στο ελληνικό φυλάκιο.

Και να δείτε τι φιλότιμο οι Έλληνες! Μια φορά πού πήγαν οι Ιταλοί στο ελληνικό φυλάκιο, οι Έλληνες έβαλαν να τους φτιάξουν καφέ. Βγάζει τότε μπροστά τους ένας Έλληνας αξιωματικός ένα μάτσο χρήματα, πενηντάρικα, εκατοστάρικα – και είχαν αξία τότε αυτά τα χρήματα – και τα ρίχνει για προσάναμμα στην φωτιά, για να δείξει στους Ιταλούς ότι είναι πλούσιο το ελληνικό κράτος!

Οι Ιταλοί τα έχασαν. Βλέπετε θυσία! Σήμερα μπήκε και σ’ εμάς το πνεύμα πού συναντάει κανείς στα κομμουνιστικά κράτη. Στην Ρωσία, παρόλο πού φέτος[10] είχαν σοδειά, ξέρετε τι πείνα θα έχουν; Δεν θέρισαν το σιτάρι στον καιρό του· πήγαν το φθινόπωρο να θερίσουν. Θερίζουν το φθινόπωρο;

Αν δεν είναι δικό τους, πώς να το πονέσουν και να πάνε να το θερίσουν; Ή ζωή τους είναι μία αγγαρεία. Δεν έχουν τον ζήλο να δημιουργήσουν κάτι, γιατί τόσα χρόνια δεν δημιουργούσαν. Με αυτό το ρέμπελο πνεύμα πού μπήκε, με αυτήν την αδιαφορία, πάει, βούλιαξε όλο το κράτος.

Βρέχει και είναι απλωμένο το σιτάρι; Δεν τους νοιάζει. Ήρθε ή ώρα να φύγουν; Φεύγουν. Το παίρνει το σιτάρι ή βροχή. Την άλλη μέρα θα πάνε στην ώρα τους να μαζέψουν όσο έμεινε!

Όταν όμως είναι δικό σου το σιτάρι και το έχεις απλωμένο στο αλώνι, αν βρέξει,

το αφήνεις να χαθεί; Δεν θα κοιμηθείς, για να το σώσεις. Και νιώθεις χαρά, αγαλλίαση από την κούραση. Ή αδιαφορία για τον Θεό φέρνει την αδιαφορία και για όλα τα άλλα φέρνει την αποσύνθεση.

Ή πίστη στον Θεό είναι μεγάλη υπόθεση. Λατρεύει ό άνθρωπος τον Θεό και υστέρα αγαπάει και τους γονείς του, το σπίτι του, τους συγγενείς του, την δουλειά του, το χωριό του, τον νομό του, το κράτος του, την πατρίδα του.

Ένας πού δεν αγαπάει τον Θεό, την οικογένεια του, δεν αγαπάει τίποτε· και φυσικά δεν αγαπάει ούτε την πατρίδα του, γιατί και ή πατρίδα είναι μία μεγάλη οικογένεια. Θέλω να πω, όλα από εκεί ξεκινάνε. Δεν πιστεύει ό άνθρωπος στον Θεό, και μετά ούτε γονείς ούτε οικογένεια ούτε χωριό ούτε πατρίδα υπολογίζει.

Και αυτά είναι πού πάνε τώρα να διαλύσουν, γι' αυτό δημιουργούν μία κατάσταση ρεμπελιό.

Μού έγραφε ένας αστυνομικός: «Δεν μπόρεσα να έρθω, γιατί μού έπεσε πολλή δουλειά. Μείναμε δύο στην περιοχή, ενώ έπρεπε να είμαστε οκτώ». Ακούς πράγματα; Αντί τώρα να προσθέσουν άλλους δύο, αφήνουν μόνο δύο! Ευτυχώς υπάρχουν και εξαιρέσεις.

Ήρθε μία φορά ένας πατέρας και μού λέει: «Κάνε προσευχή για τον Αγγελο, γιατί θα τον σκοτώσουν». Τον ήξερα τον γιό του από μικρό παιδί. Τότε υπηρετούσε την θητεία του.

«Γιατί, τού λέω, τι συμβαίνει;». «Πήγε μία φορά, μού λέει, και βρήκε τους άλλους να παίζουν χαρτιά, ενώ είχαν υπηρεσία. Τους έκανε παρατήρηση· δεν τον άκουσαν. Τους έκανε μετά αναφορά, και ένας από εκείνους τον απείλησε ότι θα τον σκοτώσει». «Κοίταξε, τού λέω, για να τον σκοτώσουν, δεν τον σκοτώνουν. Εγώ θα κάνω προσευχή, για να μην περάσουν τον Άγγελο στρατοδικείο, πού δεν έπαιζε και αυτός χαρτιά...»!

Έμαθα και κάτι άλλο και είπα: «Δόξα τω Θεό, υπάρχουν ακόμη Έλληνες πού πονούν για την πατρίδα». Ένας αεροπόρος, επειδή είχαν παραβιάσει τα σύνορα τουρκικά αεροπλάνα, έκανε προσπάθεια να τα προσπέραση λίγο, για να βγάλει φωτογραφία και να αποδείξει ότι παραβίασαν τα σύνορα. «Παράτησε το», τού φώναζε ό άλλος από τον ασύρματο, άλλα εκείνος επέμενε, προσπαθούσε...

Ό Τούρκος εν τω μεταξύ είχε μεγαλύτερο αεροπλάνο και έτρεχε πιο πολύ και το πήγαινε πιο χαμηλά, μέχρι πού ό Έλληνας, ό καημένος, βούλιαξε στην θάλασσα! Και είναι άλλοι πού μόνο βόλτες κάνουν με το αεροπλάνο! Πόσο διαφέρει δηλαδή!

Χρειάζεται να μπει κανείς στο νόημα, να αισθανθεί το καλό ως ανάγκη, αλλιώς είναι ένα ρέμπελο πράγμα. Άντε τώρα να βάλεις κάποιον αγγαρεία να πάει να πολεμήσει!

Θα κοιτάει να φύγει από ‘δώ, να γλυτώσει από ‘κει. Όταν καταλάβει όμως τι κακό θα κάνη ό εχθρός, πάει εθελοντής μετά.